

Barnes Brev

Lader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

WITENBERG. GÖPNER. ST. LOUIS.

Gud med os.

(Af A. Hansen, efter "Bud og Hilsen,,")

Øndt ofte den Sømand maa lide,
Længt Mer' end de Fleste vel vide;
Dog kan han med Guds Ord i Sinde
Sin Vei gennem Vænglerne finde.

Det stinner som Fyrtaarn i Mørke,
Det lokker som Elv gennem Dike,
Det varmer som Sol i sin Styrte,
Det liver en Mand i hans Yrte.

Det synger, naar Ankeret lettes,
Det følger, hvor Fuglene trættes,
Det smager, naar Jintet vil smage,
Det soaler i Pinsel og Plage.

Som Stovenes Kjølning i Heden,
Som Klokker, der ringe ind Freden,
Som Ryn af min Moders Stemme,
Som Sangen af Børnene hjemme.

Det samler det Bedste, jeg kjender,
Dg hjem til mit Hjerte det sender.
Det Bedste, jeg kjender, dog bliver
Kun Forsmag af Alt, hvad det giver.

Det varsler, naar Fogneren digter,
Det tugter, naar Trostfabelen sigter,
Det holder, naar Mønstrene briste,
Det berer En op paa det Sidste.

Thi Ordet er hans, som har Bolig
I Himlen, og drager fortrolig
Mig ind til den Faders Hjerte,
Som læger min Synd og min Smerte.

Som siger: Fortrolig er din Brode,
Min enbaarne Søn for dig døde;
Nu er du mit Barn, og min Raade
Skal frelse dig ud af al Vaade.

Dg Kysten er Herrens, som strækker
Til Stilhed hver Bølge og strækker
Sin Haand efter Stormens Vinge,
Saa disse sin Brede maa tvinge.

Øndt ofte den Sømand maa lide,
Dog kan han det glad gennemstride,
Naar Herren paa Kysten han kjender
Dg legger sin Sag i hans Hænder.

Augustinus og Monica. (Slutning fra forrige No.)

Augustin blev døbt ved Paasketid Aar 387 af Mailands Biskop Ambrosius. Til samme Tid, som han, døbtet hans Ven Alypius og hans Søn Adeodatus. Hvor mange Maanedere han blev i Mailand, efterat han ved Daalen var optaget i de Kristnes Samsund, det vide vi ikke; men længe varede det ikke, før han med sin Søn, Broder og Moder tænkte paa Hjemreisen til Afrika. Men Monica skulde ikke mere se sit jordiske Fædreland: i Ostia, hvor Familien vilde indstibe sig, gif hun over til det rette Hjem i Guds Rige. Augustin har givet os en deilig Beskrivelse over de mærkelige Begivenheder, som gif forud for hendes Endeligt. "Da den Dag nærmede sig," siger han, "paa hvilken hun skulde forlade dette Liv, en Dag, som du, o Herre, vidste, men som var os ubekjendt, saa hændte det sig, jeg tror, ved din befjendelige Foranstaltning, at jeg og hun stode ene ved et Vindu, som vendte ud til det Hus's Hauge, hvor vi just boede: det var i Ostia ved Tiberen, hvor vi efter den lange Landreise forfristede vore Legemer til den forestaaende Seilads. Det var en sød og salig Samtale, som vi to forte med hinanden: vi glemte alt Forbigagent, og rækkende os ud efter det, som var foran, spurgte vi hinanden, i din Nærværelse, du evige Sandhed, hvorledes dog de Saliges Liv vil blive, hvilket intet Die har seet, intet Øre hørt, og som ikke er optommet i noget Mennekses Hjerte. Da vi nu i Samtalen havde faaet ud, at al sandfælig Forhstelse, i hvilket legemligt Lys den saa viser sig, ei for tjener nogen Dmtale, end mindre Sammenligning med det evige Livs Salighed, saa gjenemgik vi alt Legemligt, derpaa Himlene, fra hvilke Sol og Maane skinne paa os, derpaa — idet vi talte om og beundrede dine Gjæringer — vore egne Sjæle, og kom saaledes tilfaldt til den Egn, hvor aldrig aftagende Rigdoms Tjælde er udbredt, hvor du til evig Tid nærer Israel med Sandhedens Føde, og hvor Livet er den Visdom, ved hvilken Alt er bleven til, som selv ikke er bleven til, men er saaledes, som den var, og vil blive saaledes, som den er. Medens vi saaledes talte, og ret inderlig længtes, naaede paa en vis Maade vort Hjerte hen til det,

hvorom vi talte. Da sagde jeg videre: Naar hos et Menneffe Kjødets Gjæringer vilde tie, naar alle Forestillinger om det Jordiske vilde tie, naar Sjælen selv vilde tie og hæve sig over sig selv, forglemme sig selv, naar alt Forgjængeligt vilde tie, og han, som stæbte det, ene tale, ikke gjennem hine Gjenstande, men ved sig selv, saa at vi ene hørte ham, ligesom vi i dette Dieblif hæve os og berøre den evige Visdom, naar saa denne Tilstand vilde blive ved, og ingen fremmed Forestilling indblande sig, men denne ene vilde opsluge alle andre, saa at det, som nu for os er et Dieblifs Indsigt, vilde blive et evigt Liv: skulde en saadan Tilstand ikke være det, som menes, naar der siges: **G a a i n d t i l d i n H e r r e s G l æ d e .**"

"Saaledes talte jeg; om just med disse Ord, det ved jeg ikke, men du, o Herre! ved, at under denne Samtale Verden forsvandt for os med alle dens Glæder. Da sagde Monica: Min Søn, hvad mig angaar, saa har dette Liv ingen Tilløkkelser mere for mig. Hvad jeg skal gjøre her, og hvorfor jeg skal være her, det ved jeg ikke, nu, da jeg har faaet Alt, hvad jeg i denne Verden ventede paa. Jeg ønskede at blive her for at se dig som Kristen, inden jeg døde. Gud har givet mig endnu mere, jeg har seet dig foragte den jordiske Lykke, og dog blive hans Tjener: **h v a d s t a l j e g h e r n u m e r e ?**"

"Dmtrent 5 Dage efter lagde hun sig ned paa Sygeleiet, Sygdommen tog til, og en Dag faldt hun i Besvimelse. Vi lob til, og det lykkedes os igjen at bringe hende til sig selv. Da hun slog Øinene op og saa mig og min Broder staa hos, spurgte hun os: hvor var jeg henne? Kort derpaa sagde hun til os: I skulle begrave Eders Moder her paa Stedet. Jeg taug stille og skjulte min Bevægelse; men min Broder udtrykte i nogle Ord det Ønske, at hun maatte have den Lykke at blive begravet i sit Fædreland, ikke udenlands. Den Syge gav ham et straffende Diekast, fordi han talte saaledes; derpaa vendte hun sig til mig og sagde: "Hør dog, hvad han siger!" Nu vendte hun sig til os begge og sagde: "Begraver dette Legeme, hvor som helst I ville; I skulle ingen Uleilighed gjøre Eder med det. Kun om dette ene beder jeg Eder, at I altid

erindrer mig for Herrens Alter, hvor i al Berden J saa ere." Da hun havde sagt dette, laug hun stille; men jeg glædede mig og talte dig, o usynlige Gud, idet jeg tænkte paa de Gaver, som du sender i dine Troendes Hjerte, og som frembringer saa forunderlige Virkninger. Jeg vidste jo, hvor bekymret hun stedse havde været for sit Gravsted, jeg vidste, at hun havde udseet sig det ved Siden af sin Mand; thi da de havde levet saa enigt i dette Liv, saa var det hendes Ønske, at Folk skulde sige: se, de enes ogsaa efter Døden, og, skjøndt hun reiste bort over Havet, saa kom dog en Jord til at dække dem begge. Naar denne lille Forsængelighed blev udryddet af hendes Hjerte, det ved jeg ikke; men hendes Ord baade undrede mig og glædede mig. Dog, af hendes Ord i Samtalen ved Vinduet: "hvad skal jeg her nu mere?" var det jo paa en vis Maade tydeligt, at ikke engang det Ønske, at dø i Fædrelandet, mere boede i hendes Bryst. Siden hørte jeg, at hun i min Graværelse havde talt med nogle af mine Venner og vist dem, hvor elendigt Livet og hvor god Døden var. Da disse nu, fulde af Beundring, spurgte hende, om hun da ikke frygtede for at dø og begraves saa langt fra Fædrelandet, saa svarede hun: Intet er langt borte for Gud, jeg behøver ikke at frygte for, at han paa den yderste Dag ikke skal vide, hvor han skal kalde mig til Live. Paa Sygdommens 9de Dag, i hendes 56de og mit 33te Leveaar, forlod denne fromme Sjæl sin jordiske Hytte.

Jeg luffede hendes Dine; en uhyre Smerter greb mit Inderste: Taarerne vilde flyde; men ved en stor Anstrængelse af Sjelen holdt jeg deres Kilde tør. Jeg var ret ilde tilmode ved denne Kamp. Da hun gav sit sidste Suf, udbød min Son Adonatus i Graad; men vi lysede alle paa ham og fik ham til at lie. Vi ansaa det for upassende at ledsage en saadan Hengang med Graad og Sufte. Taarerne have jo da kun en Grund, naar den Døende dør en ugudelig Død, eller naar man anser Døden for en Tilintetgjørelse. Men hun døde ingen ulykkelig Død, heller ikke døde hun ganske: derfor var hendes Liv og hendes Tro os noksom Borgen. Hvad var det da, som nægede paa mit Hjerte uden det, at det saa hjære Samliv med hende pludselig skulde afbrydes?

Jeg glædede mig ved det Vidnesbyrd, hun havde givet mig paa sit sidste Leie, over at hun under Omfavnelser havde kaldt mig en kjærlig Søn, og, fuld af Kjærlighed, havde forsikret, at hun aldrig havde hørt et haardt eller uoenligt Ord af min Mund. Men, hvor kunde dog den liden Omhyggelighed, jeg havde vist hende, sammenlignes med den opofrende Kjærlighed, hvorpaa hun havde givet mig Prover? Ved hendes Vortgang saaredes da min Sjæl; mit Liv ligesom sønderredes, thi mit og hendes Liv var sammenvøjet til Et.

"Da vi havde faaet Drengen til at lie, greb Goodius Salmerne og begyndte at synge den Salme: "Jeg vil synge, o Herre! om din Barmhertighed og om din Dom." Alle de Tilstedeværende svarede ham. Nu kom mange og fromme Kvinder tilfammen, og, medens Sigbegjængelsen forberedtes af dem, hvem dette paalaa, talte jeg til dem af mine Venner, som ikke vilde forlade mig, hvad der forekom mig passende ved en saadan Leilighed. Saaledes lindrede jeg min Smerter, og de, som opmærksom hørte paa mine Ord, skulde tro, at jeg slet ingen Smerter følte. Men ingen af dem hørte, hvad mit Hjerte talte til Gud, hvorledes jeg til ham klagede over min Blodagtighed, hvilken Møje jeg havde med at tvinge min Sorg. Snart lykkedes dette mig, snart maatte jeg igjen give efter; vel ikke saaledes, at jeg brod ud i Taarer, eller at mit Afsyn forandrede; men Gud ved, hvor beskemt mit Hjerte var."

"Det døde Legeme blev begravet: jeg gik ud og kom hjem: ingen Taarer fald. Først næste Morgen, da jeg paa mit Leie gjenfaldte den fromme Herrens Tjenerinde, den gamle og kjærlige Moder, og tænkte paa, at hun nu paa en Gang var borte, først da græd jeg for dit Afsyn, over hende og for hende, over mig og for mig. Nu slap jeg Taarerne løs, som jeg hidtil holdt tilbage; jeg lod dem flyde saameget de vilde, og mit Hjerte fandt Hvile i dem, hvad saa end Menneskene sige, saa maatte jeg give min Graad en forfært Udtydning. Jeg beskjender dette for dig, o Herre, skriftligt. Læs det kun, hvis der vil, og lad ham fortolke det, som han vil; og finder han, at det var Synd, at jeg en liden Stund har begravet min Moder, som græd over mig i mange Aar, saa

spotte han ikke dermed, men bede snarere, hvis Kjærlighed bor i hans Bryst, for mig Synder til Herren, som er alle Kristi Vædres Fader!"

Ved denne Augustins Beskrivelse over hans Moders salige Hengang maa vel vort første Udbrud være: se, hvor han elskede hende, fordi hun elskede ham først! Men naar vi saa videre betænke, hvad det var for en Mand, som af Monica fødtes til Verden, ja, som styldte hende, næst Herren, baade sin Fødsel til Verden og sin aand. lige Gjenfødsel, da kunne vi vel ikke holde det Udbrud tilbage: se, hvor store Ting en kristelig Kvinde, en kristelig Moder, formaar, naar hun glemmer sig selv, sin egen Besvæmmelighed, sine egne smaa Ønster, over det store Ønske og den store Stræben efter at saa Eed for det evige Liv i sine Nærmestes,

især i sine Børns Hjerter, og vinde dem for Guds Rige, hvis Borgere har det saa godt, da de i al Ewighed skulle bo tilfammen, hvor der er godt at være. Hvad Monica virkede for Augustin, det er bleven bekendt trindt om i Verden, netop fordi den Son, som satte hende det skønne Minde efter hendes Død, var en Mand, til hvis Ord Samtid og Efterlæggt lyttede i den ganste Kristenhed. Manges kristelig Moder har handlet ligesom Monica, har virket, om ikke med hendes Held, saa dog i hendes Aand, uden at derfor hendes Navn og Stræben er bleven kjendt og priset af Efterlægten. Men han, som hører det bange Moderhertes Suk, han har optegnet alle kristelige Vædres Navne i Livets Bog, og deres Løn vil være stor i Himlen.

(Efter J. F. Jønger.)

Bæltedyret

eller Armadillen er et underligt og sjældent lidet Dyr. Det hører til Bæltedyrene, har et langt spidst Hoved, store Øren, smaa Øine, kort Hals, bred Krop, lave Ben med brede Gravekloer og en lang Hale. Hele Legemet er med Undtagelse af Bugen dækket med et fast Pantser, der bestaar af en Mængde sammenhængende Bælter af Ben. Naar Færet truer, kan det rulle sig sammen til en Bold, ligesom Pindsvinet. Den forfølgende Hund kan da ikke gjøre det noget Øndt, fordi det er aldeles beskyttet af sit haarde Benpantser. Det forstaar dog ogsaa at hjælpe sig paa anden Maade, naar det har Tid dertil. Det graver sig

hurtigt med sine Kloer et Hul i Jorden, og i mindre end tre Minutter har det saaledes nedgravet sig i den haardeste Jordbund at man ikke mere kan se det, og, selv om man ogsaa kan gribe d t ved Halen, er dog ikke den stærkeste Mand istand til at drage det tilbage igjen. Og dog er dette Dyr neppe en Fod høit, og de største Arter blive ikke mere end 3 Fod lange.

Bæltedyrenes Hjem er Sydamerika. Man ynder dem ikke meget. De grave framange Huller i Jorden, at Kvæget ofte falder ned i dem og brækker Benene. Man forspjger derfor meget det stakkels Dyr. Man har ogsaa forsøgt at temme det; men det voldes sine

Eiere kun liden Glæde, idet det gjerne snur op og ned paa Alt i Hus og Gaard.

Bæltebryret lever mest ligesom Muldvarpen i sine underjordiske Bolliger og kommer kun i

Tusmørket og om Natten frem af sit Skjul. Det nærer sig især af Myrer og andre Insekter og gjør megen Nytte ved at ødelægge flere af disse.

Nora som Bedstemoder.

Hun er gangen ind i Bedstemoders Kammer. Der har hun fundet Morgentappen, Billederne og den store Parasol. Saaledes antrukken maa hun op paa Stolen for at se i Speilet, hvorledes hun tager sig ud. Derpaa

gaar hun ind til lille Bror, som er i slet Humør og striger dyatigt. Men da han saar se lille Nora saaledes udpyntet, sætter han store Dine, og Graaden bliver snart til Lat ter.

Om en Kortspiller.

(Efter Josephson.)

4 Folk, 4 Konger, 4 Damer, 4 Knegte, ialt 4 Personer og en hel Del Kortblade fode sammen, hvor længe og hvor ofte, ved jeg ikke noie at berette, heller ikke Stedet; snart var det her og snart der, i "den røde Dre", "den gule Hjort", "den gyldne Kalv", eller et andet Spillehus. De talte ikke meget, tænkte endnu mindre, slet intet Godt, men meget Dødt, sukede vel og, men ikke til Herren, og kunde ikke sige: Herre, for dig er al min Begjæring, og mit Suf er ikke skult for dig.

Men den ene Spillers Kone kunde vel sige det og erfarede det den Aften, om hvilken vi fortælle, paa en underbar Maade. Hun havde ogsaa mangen en Aften sat oppe silde og bedet til Herren for sin Mand og kjæmpet med Herren, for at faa ham løsrevet fra de Baand og Kjedder, hvormed Spillelygen og Sværgervanen havde bundet ham. Men Herrens Amen havde hun endnu ikke hørt, og hun var kun engang bleven meget trostet, da Præsten sagde om Bonnen: Den bliver visselig hørt; men Hjælpen kommer først, naar det er Herrens Time, og det er kun vor Feil, at vore Ubre ikke stemme overens med Guds Ubr, og sedvanlig gaa betydelig for hurtigt, naar vi ville have Noget af Herren, men derimod so. straffelig langsomt, naar vi skulle give Herren Noget. Spørgt hører Herren os stedse paa Klokketaget, intet Sekund for tidligt eller for sent.

Og saa sad hun og bad; nei, hun sad ikke, hun laa paa sine Knæ, paa sit Ansigt i sit lille skammer, og vidste ikke Hanna, at hendes Læber bevægede sig, saa vidste hun heller ikke, at hun had hoit, og at Hjertets stille Suf havde forvandlet sig til lydelige stærke Raab, der som væbnede Kjemper traadte frem og stred med Gud om hendes Mand's Sjæl. Men da Moses, den Guds Mand, engang endog ikke oplod Munden og bad intet Ord, men kun i sit Hjerte, sagde Herren til ham: Moses, hvorfor raaber du saa? Saaledes gik ham ogsaa nu den arme Kones Skrig tilhjerter, og han horte hendes Bøn i den samme Stund.

Manden havde aldrig spillet saa heldigt som denne Aften; store Kort kom altid i hans

Hænder, og vundne Penge ophobede sig foran ham. Men fra Bertshofets vaade Dag faldt en Traabe ned og laa kold paa hans Haand som en Taare og forstrækkede Spilleren, og hans Penge saa ud for ham som Judas's Spilpenge, da de forvandlede sig til Blodpenge, og det røde Hjerte i Kortene var af lutter Blod, og det sorte Kors soa ud, som om Snekere havde udsøgt sig det som et Mønster for et Kors paa hans Grav. Som sagt, Herren begyndte med denne Angst, der kom over Spilleren som en væbnet Mand, at sige sit Amen til Hustruens Bøn. Vi se Manden springe op og kaste Kortene i Ovnen og de vundne Penge under Bordet med de Ord: Jeg spiller aldrig mere!

Men Historien er endnu ikke ude. Da Spilleren med raske Skridt lob ud i den mørke Nat, tvinger netop Mørket ham snart til at gaa langsommere henimod sit Hus's en'omme Lys, som han ser i det Fjerne. Og dog ikke Matten alene; thi i hans Hjerte tuder en Storm, lig den, som engang forstrækkede Disciplene paa Genezareth Sø, førend de havde sagt til Herren, som ogsaa isvorne var ved Korset: Herre hjælp os, vi forjaa! Og ligesom et lidet Stib imod saadan Storm kun gaar langsomt fremad, saaledes er det ogsaa med ham, — og snart staar han ganske stille. Thi hør! da han nu er nær ved Huset, hvem taler der og hvad? Det er dog hans Hustrus Stemme, som vel sagte, men dog tydelig høres, som taler med de kjærligste, mest rørende Ord, — al, som hun nu allerede paa mange Aar med en saadan Kjærlighedens Jæderlighed ikke mere havde talt til ham, siden det hemmelige Bøn traadte forstyrrende ind mellem deres Kjærlighed, hans Spil og alle de dermed forbundne Synder. Da vaagner et frygteligt Miseri hos Manden imod hans Hustru; han maa slæde den, med hvem hun taler saaledes, og med en Tigers lurende Grumhed sniger han sig sagte nærmere, aabner Døren, og ja, det er hans Kone, hun taler endnu med den mest brændende Kjærligheds Ord, men til den Herre Jesus, for hvem hun ligger paa Knæ og kjæmper med ham om sin Mand, ja om hans Sjæl.

Og Herren holdt netop paa at sige Amen, førend Kvinden var kommen tilend: med sin

Don, — thi "Jørend de raabe, vil jeg svare," siger han. Deras kom det, at Manden stille fastede sig ned paa sine Knæ; og ogsaa Taa-
rerne, de første paa lang Tid, som flod af hans
Dine, kom af dette Guds Amen. Og da en-
delig Hustruen sagde Amen, og Manden med
Hullen soiede et Amen, Amen dertil og faldt
sin Hustru, som ikke havde anet hans Nærhed,
om Halsen, — se, da forstode begge det hebra-
iske Ord Amen ligesaa godt, som om de vare
fødte lige ved Jerusalem og ikke i Grevskabet
Mark i Preussien.

"Til Himmeriget."

Fredrik Vilhelm den 4de, Konge af Preus-
sen, var ikke blot en stor Konge, men ogsaa
en stor Barneven. Derfor vilde han ogsaa
gjærne besøge Eskolene. Og da pleiede han
i Regelen ogsaa at examinere Børnene en
Smule.

Engang var han i en Landsbyskole paa
Den Rügen og prøvede Børnene i Naturhisto-
rie. Han viste Børnene en Sten og spurgte:
"Til hvilket Rige hører denne?" Børnene
raabte: "Den hører til Mineralriget." Der-
paa viste han Børnene en Fugl og spurgte:
"Hvorhen hører den?" Børnene sagde:
"Den hører til Dyreriget." Han viste dem
ogsaa en Rose og spurgte: "Til hvilket Rige
hører den?" "Til Planteriget", svarede
Børnene.

Den ædle Fyrste lagde Haanden paa sit
Bryst og sagde: "Nu, Børn, til hvilket Rige
hører saa jeg?" Alt var stille, saa at man
havde kunnet høre en Mus springe. Ingen
af Børnene vidste at svare herpaa. Læreren
havde rimeligvis glemt denne Klasse, Dog
tæt ved Siden af Kongen opløstede en liden
Dreng sin Finger og raabte: "Jeg ved det." I
det Øyeblik strog sit Skjæg, smilede han og
sagde: "Nu, min Dreng, til hvilket Rige hør-
er jeg da?" Den lille Dreng sagde: "Du
hører til Himmeriget." Taa-
rerne flode ned af den gode Konges Kinder,
idet han omsavnede og lyskede Drengen.

Denne Dreng havde mere Forstand i sit
lille Hoved, end mange Anseede og Bise i den-
ne Verden, som ikke ville vide og tro dette.
Det skal fylde vort Hjerte med Tak og Glæde,
at vi vide: Vi høre ikke blot til Jorderiget,
men til Himmeriget, ligesaa vel som hin
Preussisk Konge.

Var det vor Jesus?

En liden treaarig Pige flod en yndig Son-
dag ved Vinduet og ventede paa Faderens
Hjemkomst fra Kirken. Enart saa hun ham
komme, lob ham imøde, og, da han var kom-
men ind, sagde hun:

"Papa, hvad var det, Pæsten talte om
idag?"

"Han prædikede om Jesus," svarede Faderen
smilende.

"Papa, var det om vor Jesus?" spurgte
den lille videre.

"Ja," svarede Faderen hjerteligt, "det var
om vor Jesus."

Og den lille Piges Dine straalede af Glæ-
de ved Tanken om, at Papas Præst kjendte de-
res kjære Jesus og havde talt om ham til de
Mange, som vare i Kirken.

Kjære Børn! have I ogsaa lært at kjende og
elske den Herre Jesus, saa I baade spørger ef-
ter at saa høre om den sande Jesus efter Guds
sande og rette Ord til os, og saa I ogsaa af
Hjertet kunne sige, at han er Ederes og I ere
hans? Det er en stor Guds Naade imod os,
at han vil være vor egen kjære Jesus. Glæde
I Eder da ogsaa ret hjerteligt over at saa høre
om ham, og at der bliver talt om ham til ret
mange Andre, baade Smaa og Store?

Den lille Forældreløse.

I en af Sydens Byer laa en hel Familie
syg af den gule Feber. Da denne Sygdom er
saa smitsom, saa styede Enhver ængstelig Huset.
Faderen døde først, en Vogn hentede hans Lig
og bragte Kisten skudsomt til Kirkegaarden.
Ogsaa Moderen led haardt af Feberen. Da
hun mærkede, at hendes Ende nærmede sig,
talte hun sit eneste Barn, en liden Dreng,
hen til Sengen og sagde: "Min kjære Son,
jeg maa nu forlade dig; men Jesus vil komme
til dig, naar jeg har forladt denne Jord."

Den næste Dag døde Konen og blev saa
hurtigt som muligt begravet. Af Frygt for
Smitte vovede Ingen sig ind i Huset, og saa-
ledes blev han, den stakkels lille fader- og mo-
derløse Dreng, overladt til sig selv. Bedrovet
og nedslaaet vandrede Barnet mod Aftenen ud
til Kirkegaarden, hvor man kort forud havde
begravet hans kjære Moder. Her satte han sig
paa Moders Grav og begyndte bitterlig at
græde, indtil Sønnen overmandede ham. Da

han næste Morgen vaagne, følte han igjen vet sin trostesløse Stilling, plaget af Hunger og alene paa den øde Kirkegaard. Hvor bange var han da om Hjerte!

Efter en liden Stund kom en fremmed Herre gaende. Da han saa den stakkels lille Gut sidde paa Graven, spurgte han ham, hvem han ventede paa. Barnet erindrede, hvad hans Moder havde sagt ham, og svarede: "Jeg venter paa Jesus." Han fortalte saa den Fremmede hele sin Historie.

Mandens Hjerte blev derved saa rovt, at Taaverne kom ham i Øinene, og han sagde: "Jesus har sendt mig; jeg vil tage dig i mit Hus, kjære Barn."

Glad ubrød Barnet: "O, jeg har allerede en lang Stund ventet paa dig; men nu er du dog kommen."

Han, som klæder Markens Lilsjer og søder Himlens Fugler, vil heller ikke forglemme os. Den Herre Jesus kommer til Hjælp; om det sker om kort eller lang Tid, det maa vi overlade til hans Visdom.

Vou for de Smaa.

D lad din Aand nu med os være,
Vor Jesus Kristus, Herre s.d.,
Saa Fornene, vi til dig bære,
Maa døbes til din Seier-Død.

Vi efter dig dem her opfalde,
D, lad dem i dit Navn opstaa!
Om end de snuble, ei de falde,
Men fare fort og Maalet naa!

Er Lobet langt, lad dem ei mattes,
Graahærdet Tjener kom ihu!
Er Lobet kort, lad dem ei fattes
En Blads, hvor hjemme selv er du!

D skriv dit Navn i deres Hjerte
Dg deres i din høire Haand!
Saa de med dig har Fryd og Smerte
Tilfælles i den Helligaand.

For Buggen lyde Engletoner,
Lad dem ei dø paa Gravens Bred!
Alt som du forser, saa du kroner,
I Skyggedalen du gaar med.

Opøstning paa Gaarden i No. 9:

Regnbuen

Paa "Børnernes Jubeloffer"

har jeg desværre ogsaa i denne Maaned kun modtaget:

Fra Minnesota Distrikt:

Ved Pastor Rosholdt fra Bora i Kingsaker Mgh. \$3.55 og fra Born i Da nar Mgh. \$1.40, tilsammen \$4.95.

Fra Østlige Distrikt:

Ved Pastor Kroeg fra hans egne Born 25 Cts. og fra Gunvald Olsens Son 25 Cts., tilsammen 50 Cts.

Desuden har Pastor Geelmuyden meldt mig, at han direkte til Kassereren i Østlige Distrikt har indsendt fra Born i St. Washington Mgh. \$4.20.

Alt dette bliver dog tilsammen kun \$9.65 for hele Oktober Maaned.

Ville I lade det vedblive at gaa paa denne Maade, kjære Born?

Det gaar ogsaa saa smaat med Indbetalinger paa Bladet, at det ser temmelig mørkt ud.

J. B. Frich.

"Børneblad"

4de Aargang, 1878

koster pr. Explr. 35 Cents.

Agenter, der selv holde Awneliste over de enkelte Abonnenter, erholde Bladet

3 Pakker paa fra 5—9 Explr. efter 30 Cts pr Ex

— " " 10—49 " " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges for s l u d s v i s.

Restancer paa Bladet bedes indsendte strax.

Adresse: J. B. Frich,

Dr. 151, La Crossse, Wis.